

den Formening, som det ærede 4de Medlem for samme Rreds (Hauerslev) udtalte, at Forligsmæglerne aldrig vilde benytte deres Ret til Udsættelse, uden at de havde Haab om derved lettere at forlige Sagen. Udtalelsen kan være fuldkommen rigtig, thi de kunne altid have Haab om at forlige Sagen; men det er ikke det, der er Spørgsmaal om. Man stiller altid her Forligsinstitutionen i Forgrunden, i Stedet for at man skal stille Parterne i Forgrunden. Man skal spørge, hvad er Parterne bedst tjent med, men ikke hvad der forherligere Forligsvæsenet. Jeg tror, at man trækker for meget frem i Forgrunden Unseligheden af at faae et Forlig istand; kan man blot faae et Forlig, saa er Alt vel; men man skal spørge, hvad Parterne baade med Hensyn til den ene og den anden Paragraf ere bedst tjente med, og da kommer jeg, som sagt, til et noget andet Resultat, end at det i Almindelighed vil være i Befolkningens Interesse, naar den faaer Lov til at bruge Sagførere i Forligskommissionen.

J. Andersen: Der var en Udtalelse i den ærede Ordførers sidste Foredrag, som jeg ikke fandt stemmende med en Udtalelse af den ærede Justitsminister. Forstod jeg den ærede Ordfører ret, var han af den Formening, at Parterne kunne møde hver med sin Sagfører i Forligskommissionen. Altsaa bliver der Fire, der staa lige over for Forligsmægleren. Den ærede Justitsminister forstod jeg derimod saaledes, at han sagde, at Ingen var berettiget til at møde i Forligskommissionen undtagen Parterne, og deraf drog jeg den Slutning, at, naar Parterne mødte, vare de ikke berettigede til at medtage nogen Sagfører. Jeg kunde ønske at høre, hvorvidt jeg har misforstaaet det, og hvorledes disse to Ting kunne komme til at stemme. Den ærede Justitsminister siger, at Ingen maa møde uden Parterne, og at altsaa Sagførere, der ikke møde i Stedet for en Part, ikke kunne møde ved Siden af Parten, og den ærede Ordfører mener, at Sagførere kunne møde tillige med Parterne, og at altsaa hver af Parterne kan møde med sin Sagfører i Forligskommissionen; dette Sidste skulde jeg meget fraaade.

Justitsministeren: Jeg mener, at Forligsmæglerne ere berettigede til at forlange at forhandle alene med Parterne.

Riør: Ja, naar den ærede Ordfører havde været tilstede strax ved Begyndelsen af Forhandlingerne, vilde han have hørt, at den Uoverensstemmelse mellem Justitsministerens og hans egen Udtalelse, som nu blev fremhævet af et æret Medlem, er tilstede. Jeg skal tillade mig at takke den ærede Justitsminister for det Svar, han har givet mig paa det Spørgsmaal, jeg tillod mig at rette til ham igaar. Jeg har egentlig ikke været

i Tvivl om, at Svaret jo vilde komme til at lyde omtrent saaledes, som det kom til at lyde, i alt Fald hvad den første Del angaar, nemlig at Lovforslagets § 6 ikke vel kan forstaaes anderledes, end at det, der derved kræves, alene er Forbudet mod at møde ved Sagførere, naar man selv er forhindret; men det undrer mig, at den ærede Ordfører ikke har bemærket det, da det dog har kunnet læses ud af Paragrafen; thi der staa dog med tørre Ord i selve Paragrafen: „møde som Fuldmægtig“, og naar man, som jeg igaar henlebede Opmærksomheden paa, sammenholder dette med § 38 i Fædg. af 10de Juli 1795, hvor der staaer to Forbud, nemlig pro primo mod at medtage Sagførere og pro secundo mod at møde ved Sagførere, saa forekommer det mig at ligge nær at fortolke Lovforslagets § 6 saaledes, at kun det ene Forbud, nemlig det, der nævnes i § 6, hæves. Om der kan være Tvivl i saa Henseende, skal jeg ikke sige; men at det er den Fortolkning, der ligger nærmest, forekommer mig klart; den er i alt Fald ogsaa nu bleven stabsfæstet af den ærede Minister. Derimod tør jeg tillade mig den lille Tilføielse, at det havde været mig kjærere, om den ærede Justitsminister havde kunnet bruge et noget andet Udtryk i den sidste Del af Svaret paa mit Spørgsmaal. Der forekommer der den Udtalelse af Ministeren, at han ansaa Forligskommissarerne for berettigede til at afvise Enhver eller negte Enhver, som ikke er Part, Tilladelse til at være tilstede. Forligsprøven er jo efter sin hele Natur ingen offentlig Handling; tværtimod har den en ganske anden Karakter; deri er jeg altsaa selvsølgelig enig, at Forligskommissarerne ere berettigede til at vise Den, der ikke er Part, bort; men jeg havde ønsket, at Justitsministeren kunde være gaaet videre, nemlig til at sige, at Forligskommissarerne ere forpligtede til at negte Andre end Parterne at være tilstede, med mindre naturligtvis begge Parter ere enige om, at Andre maa være tilstede, — saa er der Intet i Veien, — men møder den ene Part med en Hjælper — være sig Sagfører eller en Anden — og den anden Part siger: „Jeg vil ikke have andre Folk tilstede,“ forekommer det mig, at Forligskommissionen maa være pligtig at vise den tredie Mand bort. Hvad de Bemærkninger angaar, som ere fremkomne fra den ærede Ordfører, ere vi jo i Grunden for saa vidt enige, som det, der leder ham og Andre saa vel som mig med Hensyn til vor Stilling overfor § 6, meget væsentligt er Meninger eller Antagelser om, hvad der vil blive Tilfældet, naar Forbudet mod Sagføreres Møde for forhindrede Parter hæves. Det har jeg ogsaa allerede fremhævet igaar, og jeg tror ikke, det nytter at fortsætte denne Forhandling længere; thi det beror dog tilsidst paa et Skjøn. Et lille Punkt maa jeg dog imødegaa. Den ærede Ordfører sagde, at jeg havde anerkjendt Afgietheden